

Latviešos tik dziļi ir iedzīts mīts par to, ka esam arāju tauta, ka savu lidošanas garu valstiskā līmenī nenovērtējam – esam vienīgā valsts, kam nav sava aviācijas muzeja, nevienas atmiņas institūcijas par mūsu gudrajiem konstruktoriem un slavenajiem lidotājiem. Aviācijas šūpulis, lidosta "Spilve", ir piesmiets un nedarbojas sabiedrības interesēs, šķiet, ka kods "labāk rāpus" uzvar... Taču tautas vitālais spēks un gaiši domājošas pašvaldības pierāda, ka lidošana ir spēcīgs simbols, kas ceļ augšup – vajag tikai izcelt. Priekule ir svētīgs piemērs, kad pilsētas tēls – lidojošais Ikaris – ir radies no ieklausīšanās sirdsbalsī, nevis izdabājot mārketinga nostādņām vai skrienot pakaļ Eiropas naudai. Tas ir balstīts mūsu kultūras mantojumā un saimnieka godaprātā. Priekules Ikaris sekoja sapnim, bet tas visos laikos ir pamācošs stāsts.

Tiekties augšup

Elvita Ruka

Katrai labai idejai ir autors, un gribas to atrast – kurš bija tas gudrinieks, kas teiku par Priekules Ikaru pacēla kā karogu virs senās pilsētas? Kas izcēla viņa vārdu no aizmirstības? Kas pētīja, pierādīja un sumināja, kas padarīja to par gaismā izceltu relikviju un ceļa mērķi vienlaikus? Kādēļ gan? Kas pasūtīja šo zīmolu, un cik samaksāja? No kuras programmas? Un vai par to ir informēts VID, KNAB, Drošības policija un citi kompetenti orgāni? Vai ir izņemts patents un kam ir samaksāta autoratlīdzība? Vai tad var tā visu paši? Bez instrukcijām? Un vai šis tēls neaizskar kādas minoritātes tiesības? Lidonis, kas dzīvi beidzis uz sārta. Aizdomīgi... Varbūt tomēr jāceļ trauksme?

Nē, Priekules Ikaris atdzimšanai bija cits konteksts.

1985. gadā par pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāju tika ievēlēts Viesturs Maslovskis – pilsētnieku milēts un cienīts vīrs, tobrīd nepilns

Priekule tāda, kāda nekad vairs nebūs. 20.gadsimta sākums.

četrdesmit gadus vecs, kurš īpaši izcēlies ar kļušu balsi. Tas nozīmē, ka citiem nācies apklust un ieklausīties, lai dzirdētu sacīto, bet Viesturs pacietīgi atbildējis ar to pašu. Mācējis

klausīties un sadzirdēt. Divdesmit gadus viņš bijis pilsētas galva un būtu vēl, ja ne pēkšņa nāve 2005. gada nogalē. Tātad amatā piedzīvots viss politisko izmaiņu spektrs, taču

tas nav ietekmējis pilsētas saimnieka tradīcijās balstītās prioritātes – vēsture un kultūra viņam esot bijusi svarīgāka par strauju attīstību un ekonomisko izaugsmi. "Viņam nebija lidera

Baznīca vispirms aicina lūgt. Lidot var pēc tam.

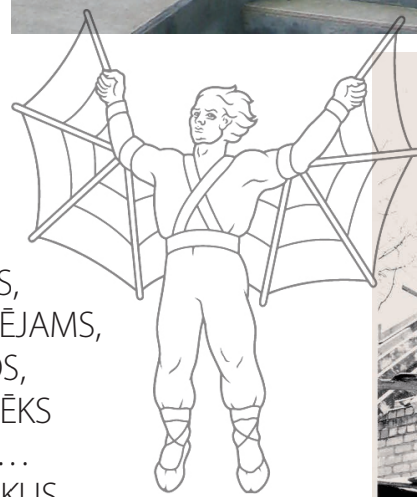
ambīciju, taču viņš izstaroja tik spēcīgu sirsni un cilvēkmīlestību, ka tā pārgāja uz nākamiem pašvaldības vadītājiem," atzīst Priekules vēstures pētniece Inga Raškova, kas vietvaras un iedzīvotāju attiecības raksturo kā "joprojām ģimeniskas". Galvenais, lai visi aprūpēti un ir kurp acis vērst – uz augšu!

Jā, tieši tā arī viss sākās – ar skatu uz vietu, kur jābūt baznīcas torņa gailim, jābūt, bet nav – baznīca pēc kara joprojām drupās...

Ikars Priekulē atdzima kopā ar baznīcu. Nav ziņu, ka Viesturs, kā viņu vārdā vien uzrunājuši daudzi iedzīvotāji, būtu piederējis pie draudzes vai būtu ticīgs, taču senā dievnama atjaunošanu viņš izvirzījis par vienu no galvenajiem mērķiem. Vēl padomju laikā pašvaldība vērsās pie restaurācijas institūta, lai izstrādā baznīcas atjaunošanas projektu. Tika veikta vēsturiskā un arhitektoniskā izpēte, atradās liecības gan par pārbūvēm, gan atkal un atkal

DEBESIS UN
UZDRĪKSTĒŠANĀS
VIENMĒR IR
VILINĀJUŠAS CILVĒKUS,
ŠIS SAPNIS IR NEIZNĪDĒJAMS,
TAS IEDVESMO ARĪ TOS,
KAS NESKRIES UN NELĒKS
NO TORŅA TŪLĪT PAT...
PADARĪS CITĀDI LABĀKUS.

parādījās ziņas par Priekules pils kalēja 1670. gadā veikto lidojumu. Kaut arī baznīcas arhīvi kara laikā bija gājuši bojā, fakti pa kriptiņām vācās no citiem avotiem. Teika apauga ar vēsturisko slāni, no leģendas kļūstot par notikušu faktu, kam tik ļoti gribas ticēt... Debesis un uzdrīkstēšanās vienmēr ir vilinājušas cilvēkus, šis sapnis ir neiznīdējams, tas iedvesmo arī tos, kas neskries un nelēks no torņa tūlīt pat... Padarīs citādi labākus.

Maslovskā vadībā soli pa solim atdzima baznīca – 1997. gadā par Vācijā un draudzē saziņotajiem līdzekļiem tika uzlikts jumts. Rīgas Amatniecības vidusskolas kokapstrādes nodaļas audzēkņi veica iekšdarbus – atjaunoja altāri un solus, bet 1998. gada 6. jūnijā baznīca piedzīvoja savu augšamcelšanos. Torņa smailē atkal parādījās gailis, bet draudze atsāka garīgo dzīvi. Līdz ar baznīcu izplatījās arī vēsts par Priekules Ikaru – vīru, kas sapņoja, uzdrošinājās un uzlidoja.

Atjaunotās Priekules baznīcas iesvētīšana, centrā – Viesturs Maslovskis. 1998. gada 6. jūnijs.

Baznīcas būvnieki. Otrais no labās – Priekules izpilddomeijas vadītājs Viesturs Maslovskis.

"Ikars kļuva par simbolu atmodas laikā, viņa stāsts sasauca ar cilvēku noskaņojumu. Maslovskis ļoti atbalstīja

Ikara svētkos kaut kam ir jālido.

Svētkos tiek godināta pagātne. Korfa rati – par godu Ikara labvēlim.

Jauniešus interesē, kāda viņu pilsēta ir bijusi kādreiz – vēl melnbaltās fotogrāfijās.

vēstures pētniecību un kultūru. Novadpētniecība bija spēcīga jau padomju periodā, bet tad, deviņdesmitajos, bija milzīgs "uh!" visādā ziņā – emocionāli, enerģētiski, intelektuāli. Katra interešu grupa deva savu ieguldījumu, neprasiņa, ko saņems preti," tā brīža ideālistisko

noskaņu raksturo Inga. Toreiz viņa bija jauniņa skolotāja, tagad ar Priekules pašvaldības atbalstu sagatavotas jau piecas vēsturiskām tēmām veltītas pašu izdotas grāmatīņas. Pašlaik uz to bāzes tiek gatavota īsta Priekules pilsētas vēsturei, tās baznīcai un Ikaram veltīta grāmata.

"Maslovska laikā visiem nostiprinājās pārliecība, ka vēsture un kultūras mantojums – tā ir mūsu īstā bagātība, mūsu stiprā klints. Nezinu citu pašvaldību, kur būtu tik labvēlīga un ieinteresēta attieksme. Priekules novadā ir pieci pagasti, katrā no tiem ir senlietu krātuve. Katrā tiek veikta arī pētniecība! Samaksa nav liela, bet tā ir, process notiek, un Maslovska iedibinātā izpratne par vērtībām šeit ir pamatu pamats," Inga raksturo pārmantotos tikumus – vīrs ar kluso balsi aiz sevis ir atstājis tikai labas atmiņas, un nav svarīgi, vai tieši viņš izdomāja konkrēto ideju. Galvenais, ka sadzirdēja, ko saka citi, mācēja saliedēt visus kopā un iepūta vēsturē dzīvību.

Priekules kalēja drāma

Vispirms lidojošā kalēja stāsts kļuva slavens novadnieku vidē, bija lokālpatriotisma balsts un virzītājspēks. Tas pavēra radošās slūžas, un stāsts izplatījās. Zīmējumu konkursi bērniem, pilsētas svētki, teatralizēti uzvedumi, katra runa un uzstāšanās – tas viss organiski savijās ar Priekules Ikara vārdu, tēmu un idejām. Viņa drāma joprojām ir aktuāla, jo par savu sapni viņš tika sodīts. "Tikai ķecerī lido!" bija vēsts, ko represīvā vara uzspieda tautai. To, ka brīvdomātāji ir bīstami visos laikos, ka progresīvais izrāviens vienmēr provocē arī tumšos spēkus, izcēlusi Māra Zālīte, radot libretu muzikālajai izrādei "Priekules Ikars". 2009. gadā šī luga ar Ulda Marhilēviča mūziku tika iestudēta Dailes teātrī.

Savā mājas lapā autore Ikara tēmai veltījusi šādu ievadu:

"Jau tūkstošiem gadu cilvēki raugās uz putniem debesīs un sapņo par lidošanu. Sengrieķu teikas vēsta par nesaprātīgo Ikaru, kurš pacēlies pārāk tuvu saulei, kas izkausējusi viņa vaska spārnus. Bet latviešu senās leģendas slēpj stāstu par Priekules muižas neparasto kalēju, kurš apņēmies izkalt

spārnus, kas neizkūst saulē. Viņam ir iespēja ievadīt jaunu laikmetu un kļūt par pirmo cilvēku, kas pārvarēs zemes smaguma spēku un paliks dzīvs. 17. gadsimta beigās kalēja smēde kļūst par vietu vienreizējam eksperimentam. Progresīvais Priekules muižas īpašnieks Frīdrihs Heinrihs Korfs Kurzemes nākotni redz augstos viros no tumšām kārtas, gaišos prātos no tumšām būdām.

Taču jau senatnē cilvēki zināja, ka cilvēka ģenija radītā labirinta ģeometrijas skaistumā slēpjas briesmas. Radošais cilvēks, kurš uzdrīkstas būt savādāks, saņņot vairāk, plašāk un augstāk, vienmēr ir apdraudēts. Apkārtējo muižas ļaužu intrīgas, skaudība, māņticība un baznīcas ķeceru tiesas apdraud cilvēka prāta vēlmi atrauties no zemes. Bailēs no nezināmā viņi negrib upurēt savu ērto eksistenci neprātīgu ideju īstenošanai. Vienīgais ceļš, kā izbēgt no sava likteņa, – tiek ties augšup."

Nē, Priekules pils kalējs, dēvēts par Johansonu vai Zviedri, savam liktenim nebēga – viņš to piepildīja tik spilgti, ka dzīvo joprojām. Viņa varoņdarba tiešais apraksts gan ietilpst pāris rindiņās no vēlāka laika preses.

Johana Frīdriha Rekes 1805. gadā Jelgavā izdotajā izklaides žurnālā "Wöchentliche Unterhaltungen für Liebhaber deutscher Lektüre in Rußland" bija publicēts šāds notikuma apraksts: "Viņš iesāka lidojumu ar paša pagatavotiem spārnīem no Priekules baznīcas torņa, kura bumbu bija uzlicis pats. Daudzu klātesošo izbrīna pavadīts, ar neticamu pārdrošību pacēlies gaisā, viņš patiesi nolidoja divas verstis līdz Knuipeņu muižiņai. Te viņš nokrita un pārlauza kāju."

Lidojums, kas nepazuda

Tas bijis ap 1670. gadu, kad debesis drīkstēja lidot tikai putni un eņģeļi.

Kalēja pārdrošo ideju – pacelties gaisā ar pašdarinātiem spārnīem un tikt līdz Skodas ciemam – atzinīgi vērtējis tikai

progresīvi domājošais barons Korfs un solījies veiksmes gadījumā izmaksāt viņam 500 zelta dukātus. Pat ja tie tika samaksāti, tie noteikti nebija nedz lidojuma iemesls, nedz indulgence inkvizīcijas ieskatā, bet ziņas līdz tai nonāca ātri.

"Šo pārgalvīgo stāstu par lidošanu dzirdējuši daudzi apkārtnes ļaudis, tāpēc lidojuma dienā Priekulē bija saradošies tuvējā novada iedzīvotāji, kā arī Grobiņas hercoga amtmanis ar jātniekiem, kurš solījies bezdievi kalēju mest cietumā. Kalējs, barona Korfa aizsargāts, piestiprinājies sev pēc skata izturīgus, lielus audekla spārnus, bet pie krūtīm – mazu kastīti, kas tos saturējusi. Daudzu klātesošo izbrīna pavadīts, viņš ar neticamu pārdrošību pacēlies gaisā, nolidojis gandrīz divas verstis..." senajos notikumos ievada Priekules vēstures apraksti, bet interesantākais sākas pēc tam.

Kas viņš ir – šis neprātis? Dieva svētīts vai ļaunā gara iemiesojums? Vai mums par viņu jūsmot vai bēgt kā velnam no krusta? Nē, paši jau mēs nē, bet varbūt tomēr vilkt pie tiesas – ko musina prātus? Ļaudis kā vienmēr spilgtus notikumus un cilvēkus vērtējuši krasi polāri. Priekules apkārtnes iedzīvotājiem viņu kalējs bijis īsts varonis, bet Grobiņas un tālāki ļaudis klausījušies tenkās, pieslējušies sava virskunga nosodījumam, saukuši viņu par bezdievi un gribējuši tiesāt. Spriedze bijusi liela, savu attieksmi un varu demonstrējuši abi kaimiņu lielkungi. Priekules barons Korfs kalēju aizstāvējis, pēc lidojuma viņš pasludinājis, ka tas atrodas Polijas karaļa aizsardzībā, tomēr apsūdzības tikai pieņēmušās spēkā. Rudenī Korfs savu Ikaru stiprā eskorta pavadībā vedis uz Viļņu, bet kāds mēlnesis to ir noziņojis. Uz leišu robežām eskortam uzbrukuši Grobiņas kapitāna jātnieki, izklīdinājuši kalēja pavadoņus, pašu kalēju sagūstījuši un aizveduši uz

Top Ikara spārni. Konkursa zīmējums.

Kalēja Johansona brīnumainais lidojums. Konkursa zīmējums.

VIŅŠ IESĀKA LIDOJUMU AR PAŠA PAGATAVOTIEM SPĀRNIEM NO PRIEKULES BAZNĪCAS TORŅA, KURA BUMBU BIJA UZLICIS PATS. DAUDZU KLĀTESOŠO IZBRĪNA PAVADĪTS, AR NETICAMU PĀRDRROŠĪBU PACĒLĪES GAISĀ, VIŅŠ PATIESI NOLIDOJA DIVAS VERSTIS LĪDZ KNUIPENES MUIŽĪŅAI. TE VIŅŠ NOKRITA UN PĀRLAUZA KĀJU.

Grobiņu. Tur lidoni svētās inkvizīcijas vārdā ir apsūdzējuši ķecerībā, notiesājuši kā burvi un velna sabiedroto. Sods par lidojumu bija sadedzināšana sārtā – kalēja liktenī bija ierakstīta pilna amplitūda: kā spārni, tā liesmas, kā lidojums, tā kritiens, kā triumsfs, tā katastrofa.

Viņa drosmes apliecinājums un sods par sapni nekur nepazuda. Čukstus tas tika nodots no mutēs mutē, no paaudzes paaudzē, tas iesūcās senajos baznīcas mūros un muižas Zviedru vārtos, tas iztvaikoja debesīs, kā nolija kā lietus pār zemi – Ikars bija un palika pie savējiem, mācīja pacelties spārnos, lidot brīvi kā putnam un ticēt savam sapnim... Ja ne fiziski, tad garā, bet tas ir vēl svarīgāk.

Lai viņam tur labi

Viesturs Maslovskis visus vienmēr esot sveicinājis. Klusi, bet sadzirdami. Pats alkohola cienītājs neesot bijis, tomēr dažreiz iedevis rublēnu vai latīņu un

uzklausījis, kā tie izkrata viņam sirdi. Dzivesbiedre viņam bijusi spilgta personība, mūziķe, vadījusi kori, tāpēc uzturēšanās mākslinieku vidē bijusi bieža un organiska. Taču runas viņš pratis pateikt tā, lai skaidrs kļūst arī Voldiņam ar poļu kabatā. Ap viņu vienmēr valdījusi sirsniņa, viņam patīcis dāvināt, būt dāsnam, un viņa nestās sarkanās rozēs ar ļoti gariem kātiem tā laika dāmas joprojām atceras ar sajūsmu – viņam svarīgākais tiešām esot bijuši cilvēki! Kad sākās projektu laiks, viņš tiem pakaļ neskrēja, jo stabilitāte un satīcība likusies svarīgāka. Viņam ļoti patīcis fotografēt, tādēļ viņš pratis saskatīt skaisto, interesanto, atšķirīgo, redzējies, cik ļoti daudz nosaka gaismēnas. Gaisma un ēna, labais un ļaunais – arī tam nav nekāda noilguma. Tie ir visos laikos, tik spēlējās ar izpausmēm. Ikars, par spīti drāmai, simbolizēja gaismu, viņš vedināja uz vēstījumu tiekties augšup, bet ko tad vēl saviem dārgajiem novadniekiem dot?

Tak jau spārnus un pozitīvu vektoru! Un vēl fotogrāfijas, kuras viņš vienmēr uzdāvinājis katram bildē redzamajam. Vēlāk, kad 2009. gadā priekulnieki sarīkojuši Maslovska fotoizstādi, atsaucība esot bijusi milzīga, bet kāds ieraksts atsauksmju grāmatā savēl personības kopsaucēju.

"Man bija gods pazīt foto autoru īsu laiku, taču, ja man jānoformulē domās, kas ir Vīrietis, Džentlmenis un Tētis, es atceros Viesturu. Cik jauki, ka šajā tumšajā laikā, kad atceramies pamatā vien negācijas, izveidota tik jauka izstāde ar īstena priekulnieka fotogrāfijām. Paldies organizatoriem. Ar viņu starpniecību Viesturs vēl tagad no turienes, kur ir, sagādā prieku savas mīļās pilsētas iedzīvotājiem. Lai viņam Tur labi..."

Jā, lai labi! Kaut arī jaunais pilsētas novada ģerbonis tapis jau pēc Maslovska aiziešanas mūžībā, tajā noteikti ir daļa no viņa paveiktā un ievirzītā. Zilā laukā zelta Ikars ar sudraba spārnēm – galvā sešas sudraba

zvaigznes. Tās simbolizē kalēja Johansona dvēseli un piecus pagastus. Skats un spārni vērsti augšup. Kājas jau atrautas no zemes. Lidojam! Vai tad tas nav kods nākotnei? Tas, ko gudrs, tālredzīgs saimnieks atstājis mantojumā mīļotajai pilsētai.

Virsvērtības un turpinājums

"Ikars ir kļuvis par mūsu spilgtāko virzītājspēku," nešaubiģi atzīst Priekules novada kultūras pārvaldes vadītājs Gundars Venens. "Priekulē esmu ienācējs, strādāju kopš 2012. gada, tāpēc Maslovskas kungu personiski neesmu satīcis. Taču viņa vārds ceļo no mutes mutē, viņš tiek pieminēts kā virsvērtību radītājs. Ekonomika nevar noteikt visu, arī garam ir jālido. Radošajā ziņā Ikars ir ļoti pateicīgs tēls, viņš dod vielu fantāzijai. Pagājušajā gadā mēs jau septīto reizi rīkojam bērnu zīmējumu konkursu "Priekules Ikars" – šī tēma neapnik un dzīvo. Aicinām piedalīties mākslas skolas audzēkņus no visas Latvijas. Konkursu izsludinām jau ziemā, līdz pavasarim darbi tiek atsūtīti, tad vasarā žūrija strādā, bet 1. novembrī, Ikara vārda dienā, mēs svinīgi atklājam izstādi. Visi autori netiek, taču pilnīgi visi saņem mūsu sūtītos pateicības rakstus. Citi savukārt speciāli brauc skatīties – ir bijušas ģimenes un skolu grupiņas no tik tālām vietām kā Rīga, Kolka, Rēzekne. Ir svarīgi, ka leģenda iedzīvojas mūsdienās," apliecinā Gundars. Viņš priecājas, ka bērnu mākslas svētki ir izveidojušies par atsevišķu tradīciju, jo lielajos pilsētas "Ikara svētkos" tie pazuduši kopīgajā programmā. "Izstāde notiek mūsu Mūzikas un mākslas skolā, kas ir īpaša – bijuši PSRS armijas garnizona astoņgadīgā skola. Arī tā ar Maslovskas atbalstu tika pārveidota. Viens stāvs mākslai, otrs mūzikai, pašiem sava akustiskā koncertzāle – viss bērnu radošai attīstībai," ar Priekules vērtībām lepojas kultūras dzīves vadītājs. Par bērnu darbiem viņam ir interesants

Ikara svētku uzraksts, kas veidots no pilsētnieku ziediem.

EKONOMIKA NEVAR NOTEIKT VISU, ARĪ GARAM IR JĀLIDO. RADOŠAJĀ ZIŅĀ IKARS IR ĻOTI PATEICĪGS TĒLS, VIŅŠ DOD VIELU FANTĀZIJAI.

novērojums – visspēcīgākie tapuši pagājušajā gadā, kad esot ierobežots darba izmērs. "Kad formāts ir neliels, tad vajag iedziļināties, bet tas ir tas, ko mūsdienā paviršība ir nomākusi. Kad iedziļinās leģendā un strādā ar smalkām detaļām, tad pa īstam izpaužas talants," prāto mākslas norišu virsvadītājs.

Brīvprātības soli

Gundars Venens atzīst, ka pilsētnieki uz svētkiem nav skubināmi. Lai arī katru gadu ir kāda specifiska devīze, Ikara motīvs ir pāri visam. Kad teatralizētais gājieni sākas, tad cilvēku aste izvījoties cauri gandrīz visai pilsētai, kurā dzīvo mazāk nekā divi tūkstoši iedzīvotāju. "Uz svētkiem gan sabrauc daudz vairāk! Vienmēr ir kāds, kas attēlo kalēju Johansonu, ir citi lidošanas elementi. Mūzika gājienā dažāda – gan pūtēju orķestris bijis, gan bungu šovs, spēlē kā savējie, tā viesi. Programma ir plaša – mūzika, dažādas atrakcijas, noteikti kāds lidojošs elements – helikopters, gaisa

balons, mazās sporta lidmašīnas. Aiz mūsu slavenajiem Zviedru vārtiem uzkalnā ir pilns komplekts – vecajā pili ir skola, blakus stadions, bet bijušajā padomju laika agro aviācijas angārā ir iekārtota daudzfunkcionāla pasākumu halle – sportam, koncertiem, pasākumiem. Tā ir ļoti ietilpīga, tāpēc arī varam atvēzēties. Mākslinieki mums brauc vislabākie – novadnieki Uldis Marhilēvičs un Ēriks Ešenvalds, arī Renārs Kaupers un pērn pat Raimonds Pauls. Visiem patīk šī gaisotne ap Ikaru. Nu jā, tāda lidojoša," pārdomās dalās kultūras dzīves vadītājs. "Tāds mazs novads, bet troksni varam sataisīt lielu! Jā, esam patrioti. Tieši šeit, mazajā Priekulē, 1919. gadā dibināta brīvprātīgo strēlnieku rota, kurā pieteicās ap pusotra simta jauniešu un vīru. Pēc lielajām 1918. gadā dibinātajām Neatkarības, Cēsu un Studentu rotas šī bija ceturtā. Nevis no kādas lielas pilsētas, bet klusās leišmalītes. Vēlāk 17 brīvprātīgie saņēma Triju Zvaigžņu ordeņus, uz atceres

pasākumiem brauca gan prezidents Kviess, gan Ulmanis, atdeva godu viņu paveiktajam. Tolaik rota tika sumināta arī ar piemiņas plāksni, bet tā, protams, padomju laikus nepārdzīvoja, tāpat kā māja, pie kuras bija piestiprināta. Tad nu atjaunojām simtgades noskaņās un piestiprinājām pie baznīcas. Tolaik cilvēki lielākoties visi bija ticīgi, pieļāu, ka tieši no dievkalpojuma devās cīņās un izcīnīja brīvību Latvijai," savijoti noslēdz Gundars, bet man kā atslēgas vārds iesēžas "brīvprātīgi".

Neviens nespieda un nekādi Korfa zelta dukāti nepiedabūtu kalēju izgatavot spārnus un lēkt no torņa, ja aicinājums nebūtu sirdi. Neviena simtgades kampaņa nepiespiestu izgudrot un iemīlēt Ikara tēlu, ja priekulnieki to jau nebūtu izdarījuši. Nevienam nepiedabūtu Viesturu Maslovski atjaunot baznīcu, ja viņš tajā neredzētu kādu augstāku jēgu – brīvprātīgi un bez spiediena, bet to var tikai sirdi brīvs cilvēks, tāds, kam lido gars.

Lai jau tagad atvelkam elpu, lai arī Priekules Ikara aktivitātes atpūšas koronas draudīgajā ēnā, lai jau novadu reforma visu griež ar kājām gaisā un vairo neziņu, tomēr šajā pusē, šķiet, ir iesētas pareizās vērtības. Tās vienmēr liks augt "tam labajam". Augšup ceļošanai. Rīgas kungi, brauciet cīemos!